

Chương 61

Giáo Dục Từ Khi Còn Bé

Lâm nãi nãi lại hiểu lầm, vội đem cầm con trâu gỗ nhét vào trong ngực Đỗ Quyên, rồi hướng lão già sảng giọng: "Kêu lớn tiếng như vậy làm cái gì? Xem, doạ đến con bé. Một cái rế cây quèn này còn là khúc đuôi, cũng đáng giá cho người lái nhải nhấc."

Lâm gia gia sảng lãng cười nói: "Ta muốn đưa nàng, dĩ nhiên muốn nói lai lịch của nó."

Lâm Đại Mãnh cười nói: "Gia gia, người nói Đỗ Quyên cũng không hiểu."

Lâm gia gia nói: "Nàng có thể xem hiểu là đã mạnh hơn người. Thật là đứa bé ngoan. Bà già, khóa vàng cũng cho nàng." Rồi nhìn vợ Đại Mãnh nói: "Cháu dâu, nhặt mấy món đồ chơi cho khuê nữ người mang về nhà. Trẻ con đều thích đồ chơi."

Đỗ Quyên nghe được tâm hoa nổ phồng, liều chết cũng không chịu lấy khóa vàng.

Bằng trực giác, nàng cảm thấy cầm khoá vàng này về nhà khẳng định rước lấy phiền toái.

Mọi người chặc chặc lấy làm kỳ.

Mắt Nhậm Tam Hòa càng lộ ra dị sắc, liền hỏi trong núi này nhiều nam mộc, hay có tơ vàng nam mộc hay không.

Lâm Đại Mãnh nói: "Hiện tại không có. Nếu muốn thì phải vào sâu trong rừng già tìm."

Lâm gia gia giải thích: "Mấy chục năm trước bắt đầu có rất nhiều người ngoài núi vào thu tơ vàng nam mộc, chỉ rất nhiều tiền chuyên chở ra ngoài. Sau này hoàng gia được tin tức, phái người vào chặt rất nhiều, nói trừ bỏ hoàng gia, người tầm thường đều được dùng tơ vàng nam mộc. Ban đầu nhà chúng ta có không ít nhưng đều bị lấy đi. Trên núi cây trưởng thành bị chặt càng ít đi. Rừng sâu núi thẳm có thể còn, cũng không dễ dàng mang ra."

Mọi người liền chuyển qua đề tài cây cối.

Tâm tình Đỗ Quyên hết sức tốt, dọc theo giường La Hán leo một vòng, tỉ mỉ quan sát, thầm nghĩ làm sao có thể làm được tỉ mỉ như vậy?

Lâm Xuân gọi nàng: "Đỗ Quyên, đến chơi."

Cửu Nhi cũng đi lại, dùng sức ôm nàng vào giữa, cho nàng chơi chung với bọn họ.

Đỗ Quyên nghĩ rằng nhập gia tùy tục. Bây giờ mình vẫn là hài nhi còn bú sữa thì phải có bộ dáng của hài nhi. Cho dù ở kiếp trước, nàng rất hoạt bát mà không phải là văn tĩnh. Cho nên, cùng tiểu oa nhi chơi, nàng không cảm thấy mình ngây thơ chút nào.

Cửu Nhi và Lâm Xuân tự cho là chơi với muội muội, mà Đỗ Quyên lại nghĩ, giáo dục phải bắt đầu từ bé. Từ giờ trở đi, phải dạy dỗ hai tiểu tử này thật tốt, báo đại ân của Lâm gia đối với nàng.

Thật sự là đại ân!

Nếu tính kỹ, nàng gần như là do Lâm gia nuôi lớn, mà không phải là Hoàng gia.

Hiện tại thím Lâm không chỉ cho nàng bú sữa, ngay cả lược trứng cũng làm thêm một cái, lúc đứt cho Lâm Xuân thuận tiện đứt cho nàng vài hóp, bởi vì Lâm Xuân đã cai sữa. Lâm Đại Đầu thấy cũng không nhân thoại, điều này làm cho Đỗ Quyên thật bất ngờ.

Lập tức, Đỗ Quyên liền ngồi ở trên giường chơi cùng đám trẻ. Đồ chơi làm bằng gỗ nào là heo, chó cùng tiểu đao kiếm.

Cửu Nhi và Lâm Xuân rốt cuộc là tâm tính trẻ con. Mới chơi một hồi đã vì một con chó cãi nhau, thậm chí động thủ đánh nhau.

Đỗ Quyên vội giơ một tay quào nắm cổ tay hai người, quệt mồm kêu "a" một tiếng.

Lâm Xuân vội vàng không động, Cửu Nhi thấy Lâm Xuân dừng lại cũng ngừng lại.

Đỗ Quyên liền buông tay ra, cầm chó đưa cho Cửu Nhi. Cửu Nhi lập tức cười đắc ý. Đỗ Quyên lại cầm lên một cây đao đưa cho Lâm Xuân.

Không phải nàng bắt công. Đây là nhà Cửu Nhi, đương nhiên phải để người ta chơi trước.

Sợ Lâm Xuân ăn giấm, nàng sờ sờ tay hấn bày tỏ an ủi, vừa cười vừa "Ân a a" với hấn, đại ý là ở nhà người ta, phải hiểu được nhường nhịn.

Lâm Xuân không cần nghe hiểu, chỉ thấy Đỗ Quyên cười với hấn, lại lấy đao cho hấn chơi, hấn liền không thèm chó trên tay Cửu Nhi, vui vẻ chơi với đao. Một trận thuốc súng bị diệt trong vô hình.

Hai người bọn họ không tranh, những đứa bé khác cũng đều hòa thuận, cho cái gì chơi cái đó.

Cửu Nhi giống cha hẳn, thỉnh thoảng hô quát phân công, nghiêm nhiên cầm đầu đám trẻ. Tuy Lâm Xuân không nhiều lời như vậy, lại rất có chủ ý, hai người sai sử oa nhi thỏa đáng.

Chơi một lúc, Đỗ Quyên hoán đổi đồ chơi trên tay hai người.

Cái này Cửu Nhi và Lâm Xuân đều hiểu. Cửu Nhi hưng phấn nói: "Ta chơi, Xuân Nhi chơi. Đỗ Quyên, ngươi không chơi?"

Đỗ Quyên chỉ cười, cũng không thêm để ý.

Cửu Nhi chợt nhớ tới cái gì, trượt xuống giường La Hán, kéo lý chính gia gia đi vào trong phòng phía đông.

Một hồi công phu, Lâm lý chính xách một cái giỏ lớn ra, nhắm ngay chỗ trống trên giường La Hán, "hoa" một tiếng đổ ra một đống đồ chơi, từ bàn ghé đến bát đĩa cục đá, cái gì cần có đều có.

Đỗ Quyên nhìn không chớp mắt.

Cái bàn tròn nhỏ kia đường kính chỉ có nửa thước rộng, chân bàn cong cong hình vòng cung, cho Đỗ Quyên làm ghé nhỏ vừa đúng. Bàn lớn như vậy, có thể nghĩ được ghé đâu thể nào bỏ túi được, vừa lung linh lại tinh xảo. Còn có thùng tắm nhỏ, gáo múc nước, chén nhỏ, muống nhỏ, chiếc đĩa nhỏ, thậm chí còn có cái cốc nhỏ và xe trượt tuyết, không gì không đẹp. Còn có đá da cộp và đá đỏ sậm như máu nhật được từ dưới sông, cùng với những đầu gỗ thừa chế ra đủ loại hình dạng...

Cửu Nhi nhiệt tâm nhìn Đỗ Quyên cười nói: "Đỗ Quyên, đều cho ngươi chơi."

Vừa nghe lời này, Đỗ Quyên rất không có tiết tháo ôm lấy cái bàn nhỏ không buông.

Cái bàn màu vàng sẫm, hoa văn tự nhiên, sắc màu thanh nhã, cũng không biết làm từ gỗ gì, thật là đáng yêu đến chết người.

Thấy Đỗ Quyên thích như vậy, Lâm Xuân vội cầm một cái ghé nhỏ đưa cho nàng.

Muốn ôm cũng không hết a!

Đỗ Quyên lưu luyến không nỡ buông bàn nhỏ, đặt ở chính giữa, lại đem ghé nhỏ đặt kế bên, đem chén nhỏ để lên bàn, cùng đám nhỏ chơi làm nhà, uống tiệc rượu. Đem đá cuội bỏ vào trong bát, giả làm động tác ăn, bộ dáng rất gọn gàng.

Đám trẻ ồn ào học theo, còn giết heo giết chó nấu cơm, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Tiếp, Đỗ Quyên lại dạy bọn hẳn dùng khối gỗ xây nhà, đắp tường, bắc cầu, nghĩ ra các loại đa dạng để dẫn dắt bọn họ tự phát minh.

Nàng không cần lên tiếng, luôn làm trước một lần, sau đó nhìn về phía Cửu Nhi và Lâm Xuân.

Hai đứa bé bắt đầu tranh nhau bắt chước trước.

Chỉ cần học đúng, Đỗ Quyên liền cười híp mắt vỗ tay. Nếu là không đúng, Đỗ Quyên đã giúp bọn họ sửa cho đúng. Bị đẩy đổ thì cho bọn họ làm lại một lần nữa.

Cửu Nhi và Lâm Xuân tập trung tinh thần chơi, không kiềm hãm được kêu to:

"Đỗ Quyên, nhìn ta làm."

"Đỗ Quyên, xây tốt rồi!"

"Đỗ Quyên, giống hay không?"

"Đỗ Quyên, xem cái này."

...

Dẫn tới đám trẻ đều đi theo kêu "Đỗ Quyên" "Đậu Tiêm" hoặc là "Đậu Quyên", đủ loại.

Đám nhỏ chơi mệt mỏi, Cửu Nhi lại lấy trái cây ăn, cũng lấy một trái cho Đỗ Quyên.

Lâm Xuân được nương dẫn dò qua, vội cản hẳn lại nói: "Muội muội còn nhỏ, không ăn được."

Cửu Nhi nghĩ nghĩ, vội dùng sức ăn nhai thành bột, ghé miệng để sát vào Đỗ Quyên, muốn nhè ra đút cho nàng, bởi vì tiểu thẩm của hẳn đút cho tiểu đệ đệ như thế.

Đỗ Quyên vội vàng dùng tay ngăn trở, xoay mặt trốn qua một bên, vừa kêu to kháng nghị.

Cửu Nhi cho rằng nàng không thích ăn cái này, tự mình nuốt, lại đổi bóc đậu phộng đến bóc vỏ.

Ở đây, mọi người ăn vỏ trái cây, vỏ hạt dưa đều tiện tay ném xuống đất, đợi khách nhân đi lại quét thành một đống, dùng ki hốt rác hốt đổ đi.

Đám trẻ cũng học theo, tùy tay ném vỏ rác, vút đầy trên giường La Hán.

Đỗ Quyên đau lòng miếng da hổ kia, thầm nghĩ dù cha người là thợ săn, cũng không chịu nổi người hư hỏng đập như vậy. Người cho là lão hổ dễ đối phó như mèo sao?

Nàng quyết định muốn sửa thói xấu này của bọn họ, nên nhặt vỏ đậu phộng vỏ hạt để ném xuống đất, lại kéo Lâm Xuân cũng nhặt, vừa cản Cửu Nhi ném vỏ đậu phộng trên giường, còn vỗ nhẹ vào tay hẳn, chu môi làm biểu tình không thích.

Lâm nãi nãi luôn ở bên cạnh trông coi đám trẻ, sớm bị hành động của nàng làm cho sợ ngậy người.

Chương 62

Hạnh Phúc Cả Đời

Một lần thấy Lâm gia gia nhìn về phía bên này, nàng lặng lẽ chỉ chỉ vào Đỗ Quyên.

Lâm gia gia cũng âm thầm ngưng thần nhìn lại.

Thấy Đỗ Quyên bày rất nhiều kiểu chơi cho đám nhỏ, còn phối hợp hoà giải bọn họ cãi nhau, không cho bọn họ đem vỏ rác trên giường, cũng há hốc miệng ngạc nhiên.

Hai lão nhân tinh sống gần trăm năm vừa mê hoặc vừa khiếp sợ.

Đúng lúc này, Đỗ Quyên thấy một đứa bé khoảng một tuổi đang chơi, bỗng nhiên không động đậy, phảng phất như đang tập trung lực chú ý nghe cái gì.

Nàng giật mình, tình hình này quá quen thuộc!

Ánh mắt dời xuống, quả nhiên phát hiện tiểu tử này trần truồng không mặc tã, tiểu tước nhi đang phun nước ra ngoài.

Nàng quát to một tiếng, nắm một mảnh vải bên cạnh chặn lại.

Bị nàng gọi như vậy, lại bị đè, đứa bé đang tiểu tiện bị dọa sợ đến mức nhịn tiểu, ngạc nhiên nhìn Đỗ Quyên, lại cúi đầu nhìn mảnh vải ngay ở đũng quần của mình, "oa oa" khóc lên.

Đỗ Quyên thâm nghĩ, người còn không biết xấu hổ khóc. Nếu đi tiểu tưới trên tấm da hổ thì phải làm sao đây? Người làm nương cũng thật là, đứa nhỏ nhỏ như vậy, sao có thể không mặc tã chứ!

Lâm Xuân vội kéo tay Đỗ Quyên ra, phòng bị nhìn đứa bé kia.

Cửu Nhi sầm mặt quát: "Quý khóc nè! Đừng khóc!"

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lâm nãi nãi cũng không thấy rõ Đỗ Quyên làm cái gì, bởi vậy tiến lên kéo mảnh vải ra nhìn, phía trên có dấu vết bị ướt, nói: "Yêu, đã tiểu rồi!"

Nàng kinh dị liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, vội ôm lấy đứa bé xuống giường đưa đi tiểu.

Nghe tiếng khóc, hai phụ nữ đang nấu cơm trưa trong phòng bếp đi ra.

Lâm lý chính nhìn một trong hai người quát: "Nhà Lão Ngũ, người bị mê sảng hả? Bát Cân cũng không mặc tã, làm ướt tã da hổ của nãi nãi người thì sao?"

Một phụ nữ xấu hổ cười tiến lên phía trước nói: "Ta có mang theo tã đến. Lúc này hẳn không chịu mặc, ta định đợi một lát sẽ đỡ hẳn. Nào ngờ vội vã nên quên."

Nói xong, tìm tã khắp giường.

Cửu Nhi dùng hai ngón tay kẹp miếng vải Đỗ Quyên dùng để chặn đờn bé kia lại, nói: "Ngũ thẩm, là cái này?"

Nàng cười nói: "Ái dà, chính là cái này!"

Lâm nãi nãi đã trở lại, trả Bát Cân lại cho nàng thu thập, rồi kể lại hành động của Đỗ Quyên ngăn Bát Cân đi tiểu lại. Mọi người nghe xong kinh ngạc và cười.

Vợ Đại Mạnh cũng đi ra, ở thắt lưng còn đeo tạp dề, mừng rỡ ôm lấy Đỗ Quyên, hung hăng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: "Khuê nữ của ta rất thông minh."

Cửu Nhi đứng ở trên giường hô to: "Nương, cho ta hôn một cái! Ta cũng muốn hôn một cái!"

Đỗ Quyên nghe xong nhất thời sụp mặt, dúi đầu vào ngực mẹ nuôi.

Mọi người đều cười ô vui vẻ.

Náo loạn một phen, mẹ nuôi nói cơm đã sẵn sàng, kêu người thu thập bàn dọn cơm. Mọi người đều bận rộn, Đỗ Quyên lại bị vớt xuống giường La Hán.

Nàng chợt thấy mót tiểu, vội nhìn Hoàng Tước Nhi "Hu, hu" kêu lên.

Hoàng Tước Nhi luôn ở bên giường, vừa sưởi ấm ăn hạt dưa, vừa nghe Thủy Tú và mấy bé gái nói chuyện. Có khi nhìn sang muội muội, thấy nàng không có việc gì mới lại quay đầu nghe người ta nói cười.

Lúc này nàng nghe tiếng kêu, vội vàng đứng dậy nhìn quanh, tìm người đưa muội muội đi tiểu.

Lâm nãi nãi thấy hỏi: "Tước Nhi, làm sao vậy?"

Hoàng Tước Nhi vội chỉ vào Đỗ Quyên nói: "Muội muội muốn đi tiểu."

Lâm nãi nãi kinh ngạc nói: "Sao người biết được nàng muốn đi tiểu?"

Hoàng Tước Nhi nói: "Muội muội gọi như vậy là muốn đi tiểu."

Kỳ thật, Đỗ Quyên muốn nói "xuyt xuyt", nhưng không nói rõ được nên biến thành "vụt vụt". Sau vài lần Hoàng Tước Nhi có kinh nghiệm, từ đó nàng vừa gọi như vậy là biết nàng muốn đi tiểu hoặc là đi cầu. Bởi vì nàng còn quá nhỏ, không dám ôm muội muội đi tiểu.

Vợ Đại Mãnh cũng nghe thấy được, vội bước tới thất kinh hỏi: "Đậu Quyên không đi tiểu vào tã sao? Buổi tối cũng không đái dầm? Còn bỏ tã?"

Hoàng Tước Nhi đầy tự hào nói: "Buổi tối thì kêu to một hồi. Ban ngày muội muội chưa bao giờ đi tiểu vào tã, biết kêu người. Không cần giặt tã."

Túi tã chỉ để ngửa vụn nhát mà thôi.

Vợ Đại Mãnh nhìn tiểu nhi tử vỗ tay nói: "Cửu Nhi, người nghe thấy chưa? Người đã ba tuổi còn đái dầm. Muội muội nhỏ như vậy đi tiểu đã biết kêu người." Vừa nói vừa tới ôm Đỗ Quyên, "Ta ôm nàng đi ra ngoài."

Cửu Nhi nhất thời đỏ mặt, cả giận: "Tối qua ta không tiểu!"

Lâm Xuân cười hì hì nhìn đường ca nói: "Ta không đái dầm."

Cửu Nhi cứng miệng không nói lời nào, rõ ràng là không đủ lòng tin.

Tối qua hẳn không đái dầm, nhưng tối hôm trước, tối hôm trước trước nữa, hẳn đều đái dầm, bởi vậy không dám cùng Lâm Xuân so.

Lâm nãi nãi ở bên cạnh ngăn vợ Đại Mãnh lại nói: "Sao ra bên ngoài chứ? Bên ngoài lạnh như vậy sẽ đông lạnh đứa bé. Người bận người cứ đi, ta đưa đi."

Nói xong xuống giường, ôm lấy Đỗ Quyên run rẩy đi ra phía sau.

Cửu Nhi và Lâm Xuân đều muốn đi theo.

Lâm nãi nãi nhìn 2 đứa chất trai, mỉm cười nói: "Đỗ Quyên là con gái, các người là con trai, lúc đi tiểu không thể nhìn."

Hai bé trai nhìn nhau, lần đầu suy tư vấn đề nam nữ hữu biệt.

Đỗ Quyên nghe xong buồn bực cười.

Lâm nãi nãi một đường cúi đầu chăm chú nhìn nàng, đi vào căn phòng phía sau, là một gian phòng ngủ.

Đỗ Quyên lại nhìn thẳng mắt: bộ giường rộng lớn có hoa văn trang trí phức tạp, phong phú kiểu cổ xưa; Còn có các loại thùng, đều mang phong vị cổ xưa. Nàng gần như có thể khẳng định, đây là phòng của Lâm gia gia và Lâm nãi nãi.

Lâm nãi nãi ôm nàng đi vào hành lang được vây kín phía sau bộ giường, nơi đó có cái bồn cầu. Lão nhân gia khom lưng giở nắp bồn cầu lên, nâng hai chân Đỗ Quyên lên, đưa cái mông nhỏ của nàng nhắm ngay bồn cầu, miệng "xuyt xuyt".

Đỗ Quyên vừa đi tiểu, vừa quay đầu nhìn cái giường, trong lòng tràn đầy hâm mộ.

Không biết Lâm nãi nãi có cảm nhận được sự hạnh phúc của mình không, nhưng Đỗ Quyên cảm thấy nàng ở trong núi sâu cả đời bình thản, không chỉ con cháu cả sảnh đường, hơn nữa phúc thọ lâu dài, đáng giá!

Có nhiều người phú quý nhưng chưa chắc tiêu dao tự tại như nàng vậy.

Đợi Lý Đôn tới, nàng cũng muốn cuộc sống như vậy!

Tiểu xong, Lâm nãi nãi ôm nàng đi quanh phòng, tựa hồ biết nàng thích xem gia cụ cổ. Như hiến vật quý vậy, đem thùng đều mở ra cho nàng xem.

Những đồ gia cụ kia, vẻ ngoài đại khí, nhưng những chi tiết đều khéo léo tinh xảo. Ngăn kéo nhỏ, ngăn ngàm, mọi thứ đều có đường nét độc đáo, hợp quy tắc có thể giấu một ít vật. Bên trong cũng quả thật có giấu rất nhiều vật nhỏ, không thiếu châu ngọc bảo thạch.

Đỗ Quyên phát hiện, Lâm gia thật có tiền.

Không chỉ vì ở trong núi sâu, gỗ đã đều không tốn tiền, lại có tay nghề gia truyền, cho nên mới mua sắm chuẩn bị gia sản như vậy. Tài phú Lâm gia là ẩn sâu.

Cũng đúng, vàng bạc trong núi là vô dụng.

Ở trước bàn trang điểm, Đỗ Quyên nhìn thấy vài cây lược gỗ trong ngăn kéo, đặc biệt khéo léo, liền ghé sát vào nhìn kỹ.

Lâm nãi nãi lập tức cầm lấy một cây lược đưa cho nàng.

Nàng quan sát phát hiện cô gái nhỏ này không thèm để ý những thứ khác, duy chỉ có hứng thú với đồ bằng gỗ, thạch điêu gì đó, "Lược này là lúc thái gia gia còn trẻ, học thợ mộc mới xuất sư làm riêng cho thái nãi nãi. Thái nãi nãi dùng hơn tám mươi năm. Hôm nay đưa cho ngươi."

Nàng cười thập phần hòa ái hiền lành.

Đỗ Quyên vội đẩy ra, trên mặt hiện ra vẻ ngượng ngùng.

Lược này tương đương vật đính ước của lão thái thái, sao nàng có thể nhận?

Hỏi hận không nên nhìn chăm chăm nó, bị lão nhân tinh nhìn ra tâm tư.

Lâm nãi nãi cảm thấy vô cùng thú vị, nhỏ giọng nói với nàng: "Ngươi không phải là khuê nữ của cháu dâu ta sao? Thái nãi nãi cho ngươi cái này, cũng là nên. Ta đỡ phải tìm thứ khác."

Nói xong, cứng rắn nhét vào trong áo nhỏ của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không dám quá chống đẩy, vì lúc này quả thật nàng biểu hiện sự thích thú rõ rệt, nếu như cố chống đẩy, người ta sẽ ngạc nhiên.

Một đứa bé còn bú sữa mà có tâm tư như vậy, không kỳ quái sao?

Bên ngoài, mẹ nuôi kêu ăn cơm, Lâm nãi nãi mới đóng gương, ôm Đỗ Quyên đi ra ngoài.

Người Lâm gia đông đúc, cơm buổi trưa ước chừng bày bốn bàn lớn.

Nam nhân hai bàn, nữ nhân một bàn, con nít một bàn, đều chen lấn nhau ngồi.

Rau quả tự nhiên không cần so, gần như trong núi này có thể có. Nhưng có thể ăn đặc sản món ăn thôn quê thì có thể thấy trên bàn cơm ở đây.

Vợ Đại Đầu lấy canh thịt trộn cơm muốn dứt Lâm Xuân và Đỗ Quyên.

Lâm nãi nãi cản lại nói: "ĐỂ Đỗ Quyên ăn cùng ta. Đừng dứt tùm lum thứ cho nàng. Đứa bé quá nhỏ, chịu không nổi."

Chương 63

Trong Ô Gà Bay Ra Kim Phượng Hoàng

Đang nói chuyện, có một phụ nữ bung tới một chiếc bàn thấp, đặt trên giường La Hán, vợ Đại Mãnh vợ liền bày đồ ăn lên trên.

Cơm là cháo được nấu đặc sệt thơm nồng; bốn chén nhỏ thức ăn chay: một chén măng trúc, một chén măng hấp, một chén bạch ngọc đậu hủ, một chén củ cải trắng hầm.

Dọn xong, các cháu dâu mới ăn cơm.

Lúc này Lâm gia gia cũng đi tới, cùng Lâm nãi nãi ngồi hai bên cái bàn thấp.

Cuối cùng Đỗ Quyên biết vì sao lão nhân gia trường thọ như vậy.

Trên bàn đủ loại thịt, bọn họ chỉ ăn cái này, thật đúng là thanh đạm quá đực.

Lâm nãi nãi múc một chén nhỏ cháo tự mình đút cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên ăn vào miệng mới phát hiện, gạo này thật thơm.

Ăn, ăn ngon!

Lâm gia gia vừa ăn, vừa cười híp mắt nhìn Đỗ Quyên.

Chẳng biết tại sao, Đỗ Quyên bị hấn nhìn trong lòng có chút sợ hãi.

Mặt hấn đầy nếp nhăn, mí mắt sụp xuống khiến cho hai mắt thành một khe hở. Trong kẽ hở kia lộ ra ánh sáng không đục ngầu mà thực ôn nhuận trong trẻo. Răng rơi không ít, môi có chút móm, đây cũng là lý do hấn ăn cháo.

Thấy Đỗ Quyên đề phòng nhìn hấn, lão nhân tinh cười hỏi: "Ăn ngon không?"

Đỗ Quyên dâu dám gật đầu, triển khai một khuôn mặt tươi cười với hấn.

Lâm gia gia và Lâm nãi nãi nhìn nhau, ý vị thâm trường cười.

Su khi Lâm gia ăn cơm trưa xong, lại chơi một chút thẳng đến lúc ăn cơm tối, một nhà Lâm Đại Đầu mới cáo từ.

Khi đi, Cửu Nhi không nỡ rời Lâm Xuân và Đỗ Quyên, nháo không cho đi.

Mọi người khuyên can mãi, bảo ngày mai sẽ đến nhà Đại Đầu thúc mới đỡ được hẳn.

Cửu Nhi đưa không ít đồ chơi của mình cho Đỗ Quyên, trong đó có bộ bàn nhỏ kia.

Đỗ Quyên rất không có tiết tháo nhận, lý do là không thể tổn thương hữu ái chi tâm (lòng yêu thương) hồn nhiên của trẻ con. Về phần nhân tình này, nàng cảm thấy, chờ nàng lớn lên một chút, nhất định có thể làm ra món gì đó mà Cửu Nhi chưa thấy qua cho hẳn.

Mẹ nuôi cho Đỗ Quyên hai bộ xiêm y cùng một ít đường và điếm tâm.

Một bộ là áo da cáo nhỏ màu phấn hồng bên trong lót lụa đỏ, mũ trùm đầu, phía dưới là quần cùng màu. Một bộ khác là gấm đoàn phúc màu đỏ sậm, cũng là lông cáo hồng.

Da lông là của Nhậm Tam Hòa sẵn năm trước, tổng cộng ba con cáo đỏ, một đầu gấu trắng. da lông và thịt đều đưa cho nhà Lâm Đại Mãnh. Hấn cố ý ủy thác vợ Đại Mãnh làm cho Đỗ Quyên hai kiện áo khoác, ám chỉ nói nếu giao cho Phùng thị, sợ là không giữ lại được.

Vợ Đại Mãnh lấy hai mảnh vải tốt may lót, làm hai bộ xiêm y.

Đỗ Quyên không vui vẻ, âm thầm kêu khổ: xiêm y này quá đập vào mắt người ta!

Lâm gia có tiền mà còn khiêm tốn như thế, cũng không có mặc lẳng la tơ lụa. Hoàng gia nghèo khó như vậy, nàng lại ăn mặc rục rờ là biết sẽ chọc phiền toái.

Nhưng là, mẹ nuôi trực tiếp giao cho vợ Đại Đầu, nàng cũng không có biện pháp nào.

Nàng không biết, Lâm gia không cố ý khiêm tốn, mà là không cần thiết.

Lâm gia không có nô bộc. Nam nữ đều làm việc, nếu mặc như thế làm sao làm việc được? Cho nên, đàn ông Lâm gia chỉ mặc vải thô; đàn bà tốt hơn một chút một chút, ngày lễ ngày tết hoặc thăm người thân thì cũng có mấy kiện xiêm y bằng lụa màu sang; con nít chạy loạn khắp nơi, ăn mặc giống như những đứa trẻ khác trong thôn.

Dùng cẩm đoàn phúc làm quần áo cho Đỗ Quyên, thật ra là mua cho hai lão nhân vào dịp mừng đại thọ 90 của Lâm nãi nãi. Thừa chút đầu vải, Đại Mãnh vợ nhận lễ trọng của Nhậm Tam Hòa, hơn nữa nàng cũng thích Đỗ Quyên, nên làm cho nàng.

Về nhà, Phùng Thị nhìn thấy xiêm y thật giật mình nhưng không tỏ vẻ gì.

Vợ Đại Mãnh đưa, bà bà có thèm cũng không dám lấy.

Mấy ngày kế tiếp, người trong thôn chúc tết lẫn nhau. Có người ra ngoài ăn một hai bữa cơm, cũng mời người ta tới ăn cơm.

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi không đi ra ngoài, đều để Hoàng Lão Thực đi.

Không sao cả, thức ăn mừng năm mới phong phú hơn bình thường, bởi vậy Hoàng Tước Nhi thập phần vui sướng. Lúc mặt trời lên, nàng mang một cái ghế ra, cùng Phùng Thị ngồi bên ngoài phơi nắng, vừa chơi đùa với Đỗ Quyên.

Thấy tiếng cười của hai khuê nữ không ngừng, Phùng Thị cũng ôn nhu rất nhiều. Rảnh rỗi thì cầm lược giúp Hoàng Tước Nhi chải đầu, dùng vải thừa thắt cái nơ con bướm.

Lúc này, vợ Đại Đầu sẽ mang Lâm Xuân tới giúp vui.

Thu Sinh và Hạ Sinh cả ngày đi chơi với các tiểu tử khác trong thôn. Không đến giờ cơm, tuyệt sẽ không trở về.

Bát tri bát giác, tuyết đã tan hết. Thời tiết đẹp trời, nhiệt độ tăng lên.

Phùng Thị quyết định mừng tám mời cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên và cả nhà Lâm Đại Đầu tới ăn cơm. Bởi vì Nhậm Tam Hòa thân với hai nhà bọn họ nên cũng được mời tới.

Ai ngờ sau khi tuyết tan, đường núi thông, Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhị đi thôn Cây Lê Câu một chuyến, tới chúc tết nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương và nhạc gia (nhà vợ) Hoàng lão Nhị. Khi trở về dẫn theo rất nhiều thân thích. Phùng Thị bị gọi đến hỗ trợ nấu cơm.

Đây là trách nhiệm của con dâu trốn không thoát.

Hoàng đại nương nghe Phùng Thị nói ngày mai thỉnh Nhậm Tam Hòa ăn cơm, vội nói: "Chúng ta mời chung luôn. Dù sao cũng vội một ngày, còn bớt việc cho người, không cần phí tâm chuẩn bị đồ ăn khác."

Thật ra đây là biện pháp tốt, nhưng Phùng Thị vẫn cảm thấy khó xử, sợ người quá nhiều không thể hiện thành tâm. Như cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên, làm xiêm y tốt như vậy cho khuê nữ, thì nhất định phải thỉnh riêng.

Hoàng đại nương nghe xong mất hứng nói: "Thỉnh cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên ăn cơm, chúng ta là gia gia nãi nãi không có mặt là thể hiện thành tâm hả? Chúng ta đi rồi mặc kệ vợ người bọn họ ở nhà? Chia ra mời hai lần, nhà người có nhiều thịt hay là tại sao?"

Phùng Thị ngẫm lại cũng đúng, chỉ phải nghe theo.

Trở về âm thầm đếm xem có bao nhiêu khách, tính toán nên chuẩn bị bao nhiêu đồ ăn, bao nhiêu thịt bao nhiêu rau, làm món gì; lại cần nấu trước món hầm, chờ đến ngày mai càng ngon miệng, làm việc sẽ thêm gọn gang. Bận rộn đến quá nửa đêm mới ngủ.

Ngày hôm sau, vợ Đại Đầu ăn điếm tâm xong liền đến hỗ trợ. Nhị thẩm Phụng Cô cũng tới, Phùng Thị mới phát giác được người rất đông.

Mặt trời lên cao, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương dẫn theo nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương, trùng trùng điệp điệp một đoàn tới cửa.

Các nam nhân được mời vào nhà chính ngôi. Các nữ nhân tụ tập trong viện phơi nắng, hai tỷ muội Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi liền bị một đám phụ nữ vây lại.

Các thân thích theo thường lệ đem con chủ nhà khen một phen.

Nhưng Hoàng Tước Nhi rất sợ người lạ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, đành phải khen nằng nhĩa nhận bốn phen, lại khen không ra chuyện khác. Đỗ Quyên lại bất đồng. Người nhìn nằng, nằng cũng nhìn người, vừa nhìn vừa cười, cười rất tươi làm cho mọi người cũng tràn đầy vui mừng. Già trẻ lớn bé không ai không thích.

Tại Hoàng đại nương nghe đầy lời tán thưởng, lại không cao hứng bằng lúc trước.

Lúc trước, mỗi khi người ta hỏi tới tình hình nhà lão Đại, nằng thực lòng khen ngợi Đỗ Quyên. Đại nhi tử Lão Thực không có tiền đồ, lại không có con trai, con dâu cũng không hiền lành, Hoàng Tước Nhi không lanh lợi, duy nhất có thể cùng người khoe khoang chính là tiểu chất nữ Đỗ Quyên. Cả thôn không ai không khen, cho nên nằng dùng Đỗ Quyên làm mặt mũi.

Nhưng vừa nhìn thấy trên người Đỗ Quyên là áo da nhỏ và quần bằng gấm đoàn phúc, giày đầu hổ, là không thư thân.

Sa tanh như vậy, đừng nói đến mặc, ngay cả thấy cũng hiếm. Nằng thấy chỉ một lần là tại chợ yên của Lâm nãi nãi, nhìn thấy Lâm gia gia và Lâm nãi nãi mặc.

Đỗ Quyên mặc, căn bản không khác người, giống phúc tiểu đồng vui vẻ.

Nằng biết là mẹ nuôi Đỗ Quyên đưa.

Hỏi Hoàng Tước Nhi, quả nhiên là như vậy, còn đưa hai bộ.

Nằng nhìn, Hoàng Tước Nhi cao hơn Tiểu Bảo, vô vàn tiếc hận.

Dù lấy được xiêm y, Tiểu Bảo cũng không thể mặc.

Thấy mọi người vây quanh Đỗ Quyên đầy mặt hiếm lạ, khen không dứt miệng, Hoàng đại nương không được tự nhiên.

Đưa bé trong suốt mềm mại, sắc mặt trắng hồng như hoa như phấn.

Dung mạo như vậy cùng với bộ xiêm y kia, nằng lại không sợ người, cử chỉ rất hào phóng, nụ cười trên mặt chưa từng gián đoạn cho dù là không cười, khoe miệng cũng như cười như có như không; cũng không going những

đứa trẻ bình thường khác tinh nghịch quào loạn, người nàng luôn sạch sẽ, mọi thứ đều tốt, sao cảm giác không giống người của Hoàng gia?

Chuyển mắt tới những đứa cháu khác: Hoàng Tước Nhi thì không nói, nàng cảm thấy đứa cháu này không lên được mặt bàn. Đại Nữ tuy quy củ văn tĩnh nhưng không có gì xuất sắc. Tiểu Bảo linh hoạt thông minh hơn đây là nàng tự cho là thế, nhưng so với Đỗ Quyên thì vẫn còn kém một chút.

Nàng càng nhìn càng không thoải mái, có cảm giác "trong ổ gà bay ra kim phượng hoàng" .

Đây là cháu gái của nàng, nàng nghĩ không ra lý do không thoải mái, chỉ có thể cười gượng.

Chương 64

Ý Không Ở Trong Lời

Đỗ Quyên đang được một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi ôm, nghe người ta gọi nàng là Vinh Tử, là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của nãi nãi. Bên cạnh còn có một tiểu cô nương cũng cỡ tuổi đó, tên Ngọc Trân, là chất nữ nhà nhị thẩm.

Hai tiểu cô nương thập phần hiém lạ Đỗ Quyên, không ngừng đùa nàng cười.

Đỗ Quyên thấy các nàng làm ra đủ loại biểu tình động tác, bộ dáng thực hoạt bát, quả nhiên cười, thật là bị chọc cười.

Không có biện pháp, nhìn thấy người ta ra sức biểu diễn như vậy, nàng đích thực buồn cười.

Hai tiểu cô nương bộ dạng đều thật thủy linh.

Khí hậu trong núi thích hợp, đặc biệt dưỡng người, hơn nữa khuê nữ chò gả cần được nuông chiều, bình thường ở nhà chỉ làm chút gia vụ, rất ít xuống ruộng làm việc nhà nông, bởi vậy đại đa số cũng không tệ.

Vinh Tử hâm mộ nhìn Ngọc Trân nói: "Nhìn mặt Đỗ Quyên này, trắng hồng."

Đang nói, một đám người từ bên ngoài tiến vào, là bọn người Lâm Đại Đầu và Lâm Đại Mãnh tới.

Thật xa mẹ nuôi đã kêu "Đậu Quyên", Đỗ Quyên vội hướng nàng phát tay.

Mặt mày vợ Đại Mãnh lập tức hớn hở, đối với Hoàng đại nương nói: "Đại nương, xem tôn nữ của người thật lạnh lợi, mới thấy vài lần đã nhận được ta."

Nàng vốn muốn tiến lên ôm Đỗ Quyên, thấy trong sân ngồi rất nhiều phụ nữ và cô nương, vội thỉnh Hoàng đại nương dẫn kiến, thập phần bận rộn.

Hoàng lão cha, Hoàng Lão Thực đều sôi nổi ra ngoài đón khách.

Mọi người hàn huyên khách sáo, lớn tiếng vấn an, chúc tết chúc mừng, tân khách tụ tập náo nhiệt tràn ngập hương vị năm mới.

Vinh Tử và Ngọc Trân bỗng nhiên bắt đầu khăn trương, vụng trộm đánh giá người tới.

Liếc mắt nhìn thấy Nhậm Tam Hòa, nhất thời vừa thẹn vừa mừng, muốn nhìn lại không dám nhìn.

Phân tâm liền quên trên tay còn ôm một đứa bé, tay buông xuống.

Đỗ Quyên phát hiện, sợ tới mức thét chói tai, hai tay đều níu vạt áo trước ngực nàng.

Nghe tiếng thét, hơn nữa ngực bị tập kích, Vinh Tử hoảng sợ càng luống cuống, thiếu chút nữa vút Đỗ Quyên xuống. May mắn Ngọc Trân nhìn thấy, ở một bên nâng, mới miễn gây thành thảm họa.

Nhậm Tam Hòa đang cùng mọi người vào phòng, nghe tiếng kêu của Đỗ Quyên, lập tức quay đầu nhìn sang.

Thấy tình hình như vậy, hồn phách như bay lên trời, dưới chân vừa động muốn bay tới. Cũng may có Ngọc Trân kéo bên đỡ, trái tim mới trở xuống lồng ngực.

Lâm Đại Mãnh không thấy hấn đuổi kịp, quay đầu hỏi: "Nhậm huynh đệ?"

Nhậm Tam Hòa vội đáp: "Tới." nhưng vẫn như cũ nhìn chằm chằm Vinh Tử.

Vinh Tử không dễ dàng ôm ôn Đỗ Quyên, vừa định thần lại bị hấn nhìn như vậy, tâm lại "bang bang" nhảy, không tự chủ ôm Đỗ Quyên thật chặt vào ngực.

Đỗ Quyên bị nàng ôm đến bức mình, theo tầm mắt xấu hổ của nàng nhìn qua, lập tức tìm được tên đầu sỏ gây chuyện soái ca Nhậm Tam Hòa!

Nhất thời, nàng thầm kêu rên: "Họa thủy nha!"

Bên kia, Hoàng lão cha thấy Nhậm Tam Hòa nhìn chằm chằm Vinh Tử, trong lòng vừa động, nhớ tới tâm tư bà già muốn kết thân với Nhậm Tam Hòa, liền ngừng chân cười nhìn Lâm Đại Mãnh nói: "Chúng ta ngồi ở bên ngoài đi. Bên ngoài có nắng, phơi ấm áp."

Lâm Đại Mãnh sáng khoái gật đầu.

Đầu xuân, ngồi ở bên ngoài quả thật rất thoải mái.

Vì thế, Hoàng lão cha ra lệnh cho 2 người con trai khiêng bàn ra, trà quả cũng bung ra.

Như vậy, nam nữ đều tụ tập ở trong sân, phân ra hai bên uống trà, ăn trái cây, nói giỡn.

Nhậm Tam Hòa cũng cảm thấy ở bên ngoài rất tốt, nhân tiện nhìn Đỗ Quyên.

Lúc này, Hoàng Tước Nhi đi đến bên người Vinh Tử, muốn ôm Đỗ Quyên đi ra ngoài chơi.

Vừa rồi nàng cũng nhìn thấy Vinh Tử suýt chút làm rớt muội muội, cho nên không yên lòng.

Vinh Tử lại không cho, nói nàng còn nhỏ ôm không nổi muội muội.

Nàng quả thật cảm thấy Hoàng Tước Nhi ôm không nổi. Thứ hai Nhậm Tam Hòa thường nhìn về bên này, nàng có chút tâm hoảng ý loạn chân tay luống cuống. Ôm Đỗ Quyên cũng tính có cái dựa vào, có thể cùng Ngọc Trân làm bộ như đỡ em bé, nói giỡn che đậy sự bối rối, thực dụng tiện lợi. Nếu trên tay không có Đỗ Quyên, nàng thật không biết tay chân nên để đâu.

Ngọc Trân và nàng có cùng tâm tư.

Hoàng Tước Nhi không lấy muội muội lại được, đành phải thôi.

Kiếp trước Đỗ Quyên đã hơn hai mươi tuổi, đã có tình yêu cuồng nhiệt, nàng lại dạy học sinh trung học. Hai bé gái này ở kiếp trước nhiều lắm là học lớp tám, đang tuổi dậy thì, sao nàng nhìn không ra ý đồ của các nàng chứ?

Vì thế, nàng đành phải làm bia đỡ đạn cho hai tiểu cô nương.

Vinh Tử "do ôm Đỗ Quyên che nửa mặt", lúc này vẫn chơi đùa với Ngọc Trân, nhưng bây giờ hiển nhiên đã "thân ở doanh Tào lòng tại Hán". Hai người thường len lén liếc nhìn Nhậm Tam Hòa, câu được câu không hỏi Hoàng Tước Nhi tình hình của hắn.

Nhưng Hoàng Tước Nhi trừ bỏ biết Nhậm thúc đi săn, cái khác một mực không biết.

Bất quá điều này cũng đủ.

Hoàng đại nương bên kia, bởi vì vợ Đại Mãnh vợ hỏi Vinh Tử và Ngọc Trân là khuê nữ nhà ai, khen các nàng xinh xắn lại văn tĩnh, nàng vội vàng trả lời.

Biết Nhậm Tam Hòa thân với Lâm Đại Mãnh, hy vọng nàng có thể trước mặt hắn nói hai câu lời hay, cho nên nói: "Đừng xem các nàng tuổi còn nhỏ, chăm tuyền cùng bếp núc đều làm được, làm việc nhà giỏi nhất, lại hiểu chuyện biết lễ, rất tỉ mỉ."

Tẩu tử nhà mẹ đẻ nàng thấy nàng gộp chung Vinh Tử và Ngọc Trân vào nói, ngại nàng không thể nói thấu đáo.

Không dễ dàng chờ nàng nói xong, vội tiếp lời: "Vinh Tử nhà ta việc gì cũng biết làm. Nàng nhỏ nhất trong nhà, chúng ta đều thương nàng, nhưng nàng cũng không nuông chiều bản thân. Người ta đều nói cô tẩu khó xử, nhà ta con dâu cả còn thích người em gái chồng này, đối đãi với nàng như thân muội muội (em gái ruột). Tháng giêng này về nhà mẹ đẻ, nhất định muốn dẫn nàng đi theo. Là cô nãi nãi nàng cho người đi đón mới đến đây."

Vừa lớn tiếng nói xong vừa lơ đãng quét mắt nhìn nam nhân bàn bên kia.

Vợ Đại Mãnh là người lanh lợi, nghe được vài câu lập tức hiểu ý đồ chân chính của Hoàng đại nương hôm nay mang thân thích đến nhà con trai cả.

Nàng cười thầm, nghĩ rằng việc này ta giúp đỡ không được. Ta còn muốn đem muội tử nhà mẹ đẻ nói cho Nhậm huynh đệ nữa, mà người ta phải chịu làm mai mới được.

Ngồi một hồi, nàng liền đứng dậy muốn đi phòng bếp hỗ trợ, lảng tránh vấn đề.

Hoàng đại nương vội vàng kéo nàng lại nói: "Đề cho chị em dâu các nàng đi làm việc. Người là mẹ nuôi của Đổ Quyên, hôm nay đặc biệt mời người, sao có thể để người đi phòng bếp thu xếp chứ! Lát nữa làm dờ xiêm y không tốt."

Vợ Đại Mãnh cười nói: "Xem đại nương nói kìa! Là kết nghĩa, vậy ta cùng nương Quyên Nhi không phải như tỷ muội. Tới đây còn đem mình làm khách, đó không phải là khách khí sao! Hôm nay đại mợ bọn họ mới là khách. Đại nương ngồi tiếp đón, để tiểu bối chúng ta nấu cơm."

Nói xong, vén tay áo lên khí thế mườì phần vào phòng bếp.

Hoàng đại nương tươi cười đối với tẩu tử nói: "Mẹ nuôi Quyên Nhi là người sáng khoái!"

Mọi người đều gật đầu khen không dứt miệng.

Lúc này, Phùng Thị đứng ở cửa phòng bếp kêu: "Tước Nhi, tới giúp ta bóc tỏi."

Hoàng Tước Nhi vội vàng đứng dậy đi.

Đổ Quyên đang nghe những người lớn nhàn thoại, Thu Sinh và mấy đứa trẻ vọt vào viện.

Cửu Nhi và Lâm Xuân vừa đi vào đã hét to một tiếng "Đổ Quyên" rồi nhào tới. Thu Sinh, Hạ Sinh cùng Tiểu Bảo và những tiểu thân thích chơi với nhau.

Ngay lúc này, Đổ Quyên bỗng nhiên kêu lên "vụt vụt".

Chương 65

Thĩ (Phân) Ai Không Thúí?

Nhưng "tiếng lóng" này của nàng trờ bỏ Hoàng Tước Nhi có thể chuẩn xác phân biệt, ngay cả Phùng Thị cũng nghe không ra.

À, còn có một người, đó chính là tiểu Lâm Xuân.

Trước mắt, Hoàng Tước Nhi không ở bên cạnh, Vinh Tử không biết nàng muốn làm cái gì, còn tưởng rằng nàng ngồi lâu không kiên nhẫn, hoặc là nhìn thấy Lâm Xuân và Cửu Nhi chạy khắp nơi tâm ngứa nên tức giận.

Thế này mới đúng mới giống tiểu oa nhi.

Hồi nãy Hoàng Tước Nhi còn nói muội muội chưa bao giờ khóc, điều này sao có thể.

Vì thế Vinh Tử đứng lên, vừa đi qua đi lại, vừa run run cánh tay, miệng "nga nga" dụ dỗ tiểu Đổ Quyên. Đồng thời trái tim lại run lên, bởi vì nàng cảm giác Nhậm Tam Hòa lại nhìn về bên này, tầm mắt nóng hừng hực.

Đổ Quyên hô to: "Đừng run! Không nhịn nổi!"

Nàng quả thực khóc không ra nước mắt: nàng muốn đại tiện nha!

Tiểu Lâm Xuân thấy Đổ Quyên khóc xẹp xẹp, miệng "vụt vụt" không ngừng, vội đối với Vinh Tử nói: "Đưa đi tiểu! Đưa đi tiểu! Muội muội muốn đi tiểu!"

Ngọc Trân kinh ngạc hỏi: "Sao ngươi hiểu được?"

Lâm Xuân nói: "Muội muội kêu chính là muốn đi tiểu!"

Cửu Nhi đã kiến thức qua bản lãnh Đổ Quyên, cũng giơ chân nói: "Đưa đi tiểu! Đưa đi tiểu!"

Bộ dáng nóng nảy của hai đứa trẻ làm cho Vinh Tử và Ngọc Trân thất thanh nở nụ cười.

Đổ Quyên lại muốn khóc.

Vinh Tử vừa cười vừa sờ sờ dưới mông Đổ Quyên, phát hiện có tã, yên lòng. Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thối Đổ Quyên rốt cuộc không nín được nói đi là đi.

Cứ tưởng rằng Vinh Tử sẽ giúp nàng chùi đít, thay tã, ai ngờ nàng đánh giá cao năng lực chịu đựng của tiểu cô nương, chỉ nghe nàng hét lên một

tiếng "đi cầu", sau đó hai tay nâng Đỗ Quyên lên, cánh tay vươn ra thật xa, bước nhanh đưa đến bên người Hoàng đại nương.

Nhóm phụ nữ cười ha hả.

Hoàng đại nương cười tiếp nhận Đỗ Quyên, làm cho nàng cong thân mình úp mặt vào đùi mình, mở mắt ra nhìn, đầy mộng đều là hoàng ba ba.

Vinh Tử chỉ ngấm một cái, liền "ăn ăn" cười uốn người né tránh, dựa vào bên người bà nội nàng, nhắm mắt bịt mũi nói: "Thật thối!"

Ngọc Trân cũng che miệng cười trộm.

Lâm Xuân giận dữ, đối với Vinh Tử kêu lên: "Thử người mới thối!"

Mọi người đồng loạt ngạc nhiên: thử ai không thối?

Cửu Nhi cũng nói: "Đều tại người! Ngu ngốc, không biết đưa đi tiêu!"

Hai đứa bé đứng tại bên người Hoàng đại nương, nhỏ giọng dỗ Đỗ Quyên.

Ở trong lòng bọn họ, đi cầu ra tã là thập phần mất mặt.

Trước mắt bọn họ, mục tiêu duy nhất của cuộc đời chính là tranh thủ không đái dầm. Vì thế, buổi tối trước khi ngủ đều kinh hồn táng đảm, không dám ngủ mê, nhưng sau đó luôn hồ đồ ngủ say. Trong lúc ngủ mơ khó tránh khỏi "nước ngập kim sơn tự", ngày hôm sau dậy bị người cười nhạo, nản lòng không thôi.

Vốn Đỗ Quyên muội muội không đái dầm, thế nhưng hôm nay trước mặt nhiều người như vậy đi cầu trong tã, đây chính là chuyện "vô cùng nhục nhã" !

Lâm Xuân suy bụng ta ra bụng người, vì Đỗ Quyên cảm thấy "thống khổ".

Hắn sinh khí nên nhìn Vinh Tử không vừa mắt, mắng nàng: "Ngu ngốc! Không biết đưa đi tiêu."

Vinh Tử bị 2 đứa bé mắng, cảm thấy rất vô tội.

Nàng lại phát hiện Nhậm Tam Hòa nhìn nàng, vội thấp thỏm cúi đầu.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Vinh Tử và Ngọc Trân đã sớm chết.

Lâm Xuân gọi tiếng thứ nhất, Nhậm Tam Hòa đã nghe thấy, cũng nóng vội.

Nhưng hắn không thể nhắc nhở Hoàng Lão Thực kêu vợ ra cho khuê nữ đi tiêu.

Nếu hắn làm vậy, khẳng định mọi người sẽ cho rằng hắn điên rồi. Nhiều nữ nhân ngồi bên kia như vậy, đâu cần nam nhân bận tâm việc này, huống chi hắn còn là một "ngoại nam" không liên quan.

Bởi vậy, hấn chỉ có thể thăm trách nha đầu nông thôn ôm Đỗ Quyên kia quá xuẩn.

Sau khi Vinh Tử phát hiện Đỗ Quyên đại tiện, bộ dáng tránh như rắn rết càng làm cho hấn giận dữ, hơn nữa hai tay nàng nâng Đỗ Quyên vươn ra thật xa như vậy, hấn thấy rất là nguy hiểm nếu Đỗ Quyên rớt xuống đất thì sao?

Ánh mắt của hấn như đao nhìn chăm chăm Vinh Tử, tẩu tử Hoàng đại nương cũng thấy được.

Cảm thấy ánh mắt hấn nhìn cháu gái mình quá "nóng bỏng", nhớ tới em gái chồng nói về bản lĩnh của người này, cùng với diện mạo nhân phẩm, trong lòng thực vui sướng.

Nàng ôm Vinh Tử vào trong ngực, đối với Hoàng đại nương đang giúp Đỗ Quyên "Thiện hậu" cười nói: "Các nàng còn nhỏ, chưa từng trông trẻ, thấy cái này còn không sợ tới mức chạy! Đợi tương lai thành thân nuôi con sẽ không ngại thối nữa."

Vinh Tử nghe xong, xấu hổ đến vội vàng chuyển người đi, Ngọc Trân cũng đỏ mặt.

Tẩu tử Hoàng đại nương nhìn Nhậm Tam Hòa, cố ý tiếp tục nói: "Tuy rằng khuê nữ chúng ta tiểu gia tiểu hộ, không so được với thiên kim tiểu thư nhà người có tiền, nhưng cũng là phụng ở lòng bàn tay lớn lên. Bất quá, chuyện nên dạy dỗ cũng không lơ là. Mọi thứ đều dạy, chỉ là chuyện dưỡng nhi dục nữ phải đợi nàng tự mình trải qua."

Chờ gả khuê nữ nhất định phải thể hiện Kim Quý.

Có thể làm tất nhiên tốt, nếu người nhà mẹ đẻ không coi trọng nàng, sai sử nàng như trâu bò thì không hiện ra về Kim Quý. Tốt nhất là mọi thứ có thể làm, lại được cha mẹ cùng anh trai và chị dâu che chở nuông chiều mới hiển Kim Quý (quý như vàng).

Về phần sau khi gả cho người làm lưng vát và thế nào là một chuyện khác.

Cho nên, tẩu tử Hoàng đại nương cũng không cảm thấy hành động vừa rồi của cháu gái có gì không ổn, thấy đây mới là bộ dáng của nữ nhi chưa gả, bởi vậy đây mặt sùng nịch ôm Vinh Tử vào trong ngực vuốt ve.

Hoàng đại nương xếp tã dính thi lại, dùng mặt khác chùi đít cho Đỗ Quyên, vừa lớn tiếng nói: "Các nàng còn nhỏ, nũng nịu, không phải là sợ cái này. Ngô, nha đầu kia a, thi thật thối! Đừng nói các nàng, ngay cả ta là bà già đều phải nín thở đâu."

Phảng phất nói như vậy, Đỗ Quyên liền từ tiên đồng biến thành phàm thai.

Đợi thu thập xong, nàng lại nhắm ngay cái móng nhỏ của Đỗ Quyên vỗ "ba" một cái, mắng "Đều là quý đòi nợ", đưa nàng cho tẩu tử ôm, sau đó đứng dậy vào phòng tìm tã.

Đỗ Quyên xấu hổ đến mặt mày phát sốt.

Nãi nãi đánh mông nàng, không đau nhiều nhưng tiếng vang giòn tan làm nàng không nhìn được nổi xấu hổ có một đồng đàn ông bên cạnh a!

Nàng không phải đưa bé còn bú sữa, tâm lý của nàng tuổi tác đều hơn hai mươi!

Lại buồn bực nghĩ: "Vinh Tử các nàng cũng coi như xong, con gái biểu hiện như vậy là có nguyên do. Người nói người là bà già, là nãi nãi ta, có cần dùng tới cách đó làm thấp đi cháu gái của mình sao? Ta lớn như vậy, người mới giúp ta đổi tã lần này đã mắng ta 'quý đòi nợ'. Nếu là Hoàng Tước Nhi mắng thì không sao."

Nàng rớt cuộc không cười.

Lúc này nếu nàng còn cười với những người này thì thật quá dối trá.

Tâm linh trẻ con luôn nhạy cảm, Lâm Xuân lập tức nhận ra Đỗ Quyên mất hứng.

Hắn tưởng Đỗ Quyên vì đi cầu ra tã, cảm thấy mất mặt; Hoàng nãi nãi lại vì chuyện này đánh nàng, nàng mới thương tâm, vì thế tiến lên kéo tay nàng khẽ giọng kêu: "Đỗ Quyên!"

Cửu Nhi lấy từ trong túi tiền ra một khối điếm tâm, bóc ra, "Cho người ăn cái này", bẻ một miếng đút vào miệng Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên liền nhìn hai đứa trẻ cười rộ lên.

Lại nói Hoàng đại nương vào phòng Phùng Thị, tìm quanh tìm không thấy tã, trong lòng không kiên nhẫn. Bỗng nhiên nhìn tới cái thùng, trong lòng không thể đè nén khát vọng muốn mở ra xem. Vì thế làm bộ như tìm tã, tiến lên mở ra xem xét.

Cũng không có gì thứ tốt, chỉ có một bộ hồng nhạt xiêm y chói mắt của Đỗ Quyên.

Nhớ tới vợ Đại Mãnh, nàng tức giận đóng thùng lại, xả cổ họng ra ngoài cửa sổ hô: "Tước Nhi, Tước Nhi!"

"Ai!" Hoàng Tước Nhi một đường đáp ứng, chạy vội vào, "Nãi nãi !"

"Mẹ người đẻ tã của muội muội chỗ nào ?"

Chương 66

Âm Trái Dương Sai Hiểu Lâm

Hoàng Tước Nhi đưa tay vào đồng trong xiêm y trên tấm phản bên cạnh nàng kéo ra hai cái tã, nhỏ giọng nói: "Tại đây."

Hoàng đại nương nhìn đồng đồ gần trong gang tấc, muốn nói lại không biết nói cái gì, liền đi ra ngoài.

Hoàng Tước Nhi vội đi theo.

Đi tới bên người Đỗ Quyên, nàng cũng không có đưa tã cho cữu nãi nãi, mà ôm Đỗ Quyên bỏ vào trong nôi, cho nàng nằm sấp giúp nàng thay tã.

Tẩu tử Hoàng đại nương không phòng bị, bị nàng ôm Đỗ Quyên đi, vội vàng kêu lên: "Ái dà, cẩn thận rớt! Để cho ta làm. Sao ngươi thay được!"

Tước Nhi cũng không ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Ta biết làm."

Nói xong, tách cái mông nhỏ của Đỗ Quyên ra, dùng một khối tã sạch sẽ cẩn thận lau một lần trước, sau đó thay một cái tã sạch sẽ khác, động tác hết sức quen thuộc.

Mọi người ngậy người nhìn.

Hoàng đại nương nhếch miệng cười, cau mày nói: "Ta đã lau mông nàng một lần, ngươi lại lau thêm một lần. Uống phí một cái tã sạch. Đâu có chiều chuộng như vậy?"

Hoàng Tước Nhi ngẩng đầu, sợ hãi nói: "Ta lập tức giặt."

Vinh Tử và Ngọc Trân đi tới, ngạc nhiên nhìn Hoàng Tước Nhi, khen: "Tước Nhi thật có khả năng. Nhỏ như vậy đã biết chiều ứng muội muội."

Đỗ Quyên mặc tã xong, xoay người một cái liền ngồi dậy.

Tinh thần chấn hưng!

Thấy nàng đã sạch sẽ, Vinh Tử vỗ tay muốn ôm nàng.

Ngọc Trân cười vội vàng chen vào phía trước nàng, nói: "Để cho ta ôm một lúc."

Đỗ Quyên níu lấy Hoàng Tước Nhi, vịn cổ nàng không buông tay.

Thân mình tiêu thư tỷ thấp, đứng bên cạnh nôi thực dễ dàng với tới.

Đội Hoàng Tước Nhi ôm chặt nàng, nàng liền chỉ ra bên ngoài "ách a" kêu lên.

Lâm Xuân lập tức nói: "Muội muội muốn đi ra ngoài chơi."

Hoàng Tước Nhi cẩn thận liếc nhìn nãy nãi, đưa tã trên tay cho Lâm Xuân, ôm lấy Đỗ Quyên đi ra ngoài. Nhìn từ phía sau, thân thể nho nhỏ kia lắc lắc run run, làm cho người lo lắng không thôi.

Đỗ Quyên lại cười lớn.

Lâm Xuân vội chạy tới nhặt lên một khối tã bẩn của Đỗ Quyên, đối với Cửu Nhi nói: "Đi, giặt tã đi." Nói xong chạy như bay đuổi theo.

Cửu Nhi cũng đuổi theo, vừa lớn tiếng hỏi: "Ngươi biết giặt tã?"

Lâm Xuân cũng không quay đầu lại đáp: "Tước Nhi tỷ tỷ giặt."

Vinh Tử ở phía sau vội la lên: "Tước Nhi, ngươi ôm Đỗ Quyên làm sao mà giặt?"

Tình hình này không khiến Hoàng đại nương tự hào, ngược lại cảm thấy mất mặt mũi, không khỏi nổi trận lôi đình, nhìn theo bóng Hoàng Tước Nhi mắng: "Tước Nhi, ngươi tìm chết a! Để muội muội rớt vào mương, coi ta không đánh ngươi. Để tã ở đằng kia, đợi mẹ ngươi buổi chiều giặt."

Hoàng Tước Nhi dừng chân lại, quay đầu nói: "Tã có thì, không thể giặt chung."

Hoàng đại nương nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nghe khẩu khí của cháu gái tựa hồ thường xuyên làm việc này.

Rốt cuộc nàng vì sĩ diện không nhịn được, kêu Đại Nữu đi giúp Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi cũng không muốn người giúp, nàng đặt Đỗ Quyên ngồi trên một tảng đá lớn, để Lâm Xuân và Cửu Nhi ở bên cạnh đỡ, tự mình cầm kia hai miếng tã chạy đến bên mương ngồi xỏm xuống xát lên.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân, Cửu Nhi vui cười không ngừng, vì muốn Hoàng Tước Nhi nghe xong an tâm.

Đại Nữu đứng bên cạnh, nghi hoặc nhìn tiểu đường muội: sao nàng thích cười như vậy chứ?

Hoàng Tước Nhi giặt xong, thật nhanh chạy vào viện, vắt tã lên cây sào trúc phơi đồ rồi mới đi ra ôm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không muốn về nhà, chỉ chỉ về cách vách.

Lâm Xuân lập tức nói: "Đi nhà ta chơi."

Hoàng Tước Nhi do dự sợ trong nhà người gọi nàng.

Nếu tìm không thấy, nói không chừng nãy nãi sẽ mắng nàng.

Đỗ Quyên nhìn biểu tình của nàng là biết nàng lo lắng cái gì, nên bỏ ý niệm né tránh đi. Nhận mệnh nghĩ, ngồi một hồi thì tốt rồi, những người này cơm nước xong sẽ đi.

Cũng may sau khi trở về, nói cười một hồi rồi ăn cơm.

Bày 2 bàn, nam nhân một bàn, nữ nhân một bàn.

Cho dù Phùng Thị bắt đầu chuẩn bị từ vài ngày trước, bữa cơm này không thể so với nhà mẹ nuôi của Đỗ Quyên, không phải là hơn chút thịt heo làm món mặn, món ăn thôn quê duy nhất là thịt thỏ.

Con thỏ là Nhậm Tam Hòa cho .

Chung quy hấn không đành lòng. Đêm 30 giao thừa, hấn cho Hoàng gia hai con thỏ.

Trong buổi tiệc, ca ca nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương đối với Nhậm Tam Hòa thập phần thân thiết, hỏi thăm rất nhiều.

Đáng tiếc, Nhậm Tam Hòa tích chữ như vàng, có vẻ cao thâm khó lường.

Lâm Đại Mãnh tới đây cũng không vì ăn uống, bởi vậy qua loa ứng phó vài ly rượu, ăn một chén cơm, lấy có buổi tối Lâm Đại Đầu mời khách, liền cáo từ, hướng cách vách đi.

Nhậm Tam Hòa tự nhiên cũng đi theo.

Lúc sắp đi, lại theo dõi chặt chẽ Vinh Tử, bởi vì nàng lại ôm Đỗ Quyên.

Vợ Đại Mãnh lấy có đệ muội muốn cho Đỗ Quyên bú sữa, cũng ôm nàng đi.

Hoàng đại nương không giữ lại được, chỉ để bọn họ đi.

Bọn họ đi khỏi, Hoàng đại nương cùng tâu tử hợp kế, theo tình hình lúc này, tám chín phần mười là Nhậm Tam Hòa coi trọng Vinh Tử.

Hoàng đại nương muốn Phùng Thị đi Lâm gia hỏi Nhậm Tam Hòa.

Nếu đúng như vậy, buổi tối sẽ thỉnh huynh đệ Lâm gia và Nhậm Tam Hòa tới nhà Hoàng lão Nhị ăn cơm, mọi người sẽ thương nghị hôn sự và nhận thân thích. Như vậy lấy thân phận hai cụ mời khách, có vẻ trịnh trọng.

Vốn việc này nên để Hoàng Lão Thực đi hỏi nhưng nàng sợ Hoàng Lão Thực không biết cách hỏi.

"Đi mau về mau không thôi nấu cơm không kịp."

Hoàng đại nương cảm thấy việc này nắm chắc, bởi vậy lòng như lửa đốt.

Tuy Phụng Cô cảm thấy Nhậm Tam Hòa không coi trọng chất nữ mình thật là đáng tiếc, nhưng không thể làm bà bà mất hứng, vội cười nói: "Nương đừng nóng vội. Đồ ăn trong nhà đều là có sẵn. Trong khi đợi đại tâu trở về,

chúng ta qua chuẩn bị trước. Cha và nương, đại cậu, đại mợ tiếp khách, ngồi xuống uống chén trà là vừa."

Hoàng đại nương hài lòng gật đầu, đối với tẩu tử nói: "Vợ lão nhị làm việc tin được."

Một mặt thúc giục Phùng Thị đi.

Phùng Thị không để các nàng đợi lâu, rất nhanh đã trở lại.

Nàng mang về tin tức không may: Nhậm Tam Hòa nói trước mắt hấn không muốn thành thân.

Mọi người ngây ngốc.

Hoàng đại nương kinh ngạc nghĩ, đây là chuyện gì?

Rõ ràng vừa rồi thấy hấn luôn nhìn Vinh Tử, tình cảnh đó ngay cả ngốc tử cũng có thể nhìn ra hấn đối với Vinh Tử động tâm, sao đến lúc làm mai lại không chịu?

Chị dâu nàng cũng không thể tiếp thu sự thật này, kéo Phùng Thị lại hỏi.

Phùng Thị đành phải giải thích một lần nữa, nói Nhậm Tam Hòa đúng là nói như vậy.

Hoàng đại nương nhìn Phùng thị, bỗng nhiên sinh nghi, cảm thấy nhất định là nàng không muốn mối hôn sự này thành công. Lại nghĩ sâu xa hơn: trước mắt không muốn thành thân, là muốn đợi thêm mấy năm? Nàng nhớ rõ, Phùng Thị có một tiểu muội muội, năm trước từng đến qua. Không phải là nàng muốn gả muội muội mình cho Nhậm Tam Hòa nên cố ý dùng lời này qua loa tắc trách mình chứ?

Hoàng đại nương càng nghĩ càng thấy có lý, trầm mặt nói: "Nhà lão Đại, 'thà hủy mười tòa miếu, không hủy một môn thân', có người nào như người làm việc như vậy sao?"

Phùng Thị nghe xong mặc danh kỳ diệu, hỏi: "Nương, sao nói lời này?"

Hoàng đại nương không muốn dây dưa với nàng, sung mặt nói: "Trong lòng người tự biết."

Nói xong, quay đầu đối với tẩu tử nói: "Ta đi hỏi mẹ nuôi Quyên Nhi."

Tẩu tử nhà mẹ đẻ nàng khẽ gật đầu, nhìn Phùng Thị tươi cười liền nhạt đi.

Phùng Thị không nói được, ghen khuất.

Hoàng đại nương tự thân xuất mã, đi tới Lâm gia.

Vợ Đại Mãnh đang cùng vợ Đại Đầu ở phòng bếp nấu cơm chiều.

Hoàng đại nương tới, trước cười làm lành nói vài câu nhàn thoai, hỏi Đỗ Quyên có thể ăn sữa chua, có khóc nháo hay không.

Vợ Đại Đầu cười nói: "Không nháo! Đỗ Quyên chưa bao giờ khóc, rất ngoan."

Vợ Đại Mãnh cũng tham gia nói: "Lão nhân gia, người thật có phúc! Có một cháu gái tốt như vậy, trong thôn ai thấy cũng khen!"

Lúc này Hoàng đại nương cảm thấy rất tự hào, vội khiêm tốn nói đều do mẹ nuôi chiều ứng nàng, lại cảm tạ vợ Đại Đầu, nói may mà nàng cho cháu gái bú sữa, nàng mới có thể lớn như vậy.

Vợ Đại Đầu thích nghe lời này, cười không khép miệng.

Vợ Đại Mãnh cho rằng Hoàng đại nương tới đón Đỗ Quyên, ai ngờ nàng đứng lải nhải nửa ngày cũng không đi. Chị em dâu các nàng bận rộn đến mức xoay quanh, lúc xoay người đụng phải nàng vài lần, không khỏi thắc mắc.

Trong bụng nàng vừa động, liền hỏi: "Đại nương tới đón Đỗ Quyên?"

Hoàng đại nương tìm không ra có để bắt đầu, nghe vậy vội gật đầu nói: "Ai! Cháu gái của ta rất thích đùa bé này. Hỏi nàng ăn sữa xong chưa, muốn ôm về chơi."

Vợ Đại Mãnh vội nói: "Đỗ Quyên, Cửu Nhi và Lâm Xuân đang ở trong phòng chơi."

Hoàng đại nương nói: "Vậy ta đi ôm. Còn có một việc muốn làm phiền mẹ nuôi nàng giúp hỏi một chút." Nói xong, nhân tiện nói ra ý định, thỉnh nàng đi hỏi ý Nhậm Tam Hòa.

Nàng cho rằng vợ Đại Mãnh không biết việc này, ai ngờ nàng trả lời: "Vừa rồi đệ muội đến cũng nói việc này. Ta đã đi hỏi qua Nhậm huynh đệ. Hắn nói trước mắt không muốn thành thân."

Hoàng đại nương ngây ngẩn cả người.

Thì ra Phùng Thị với Nhậm Tam Hòa có chút nhút nhát, một mình không dám đi hỏi, mới kéo theo Đại Mãnh.

Hoàng đại nương sững sốt nhưng không chết tâm, hỏi tới: "Mẹ nuôi nàng, người có thể nói rõ không? Là người mặc xiêm y hồng, lúc này ôm Đỗ Quyên. Người cũng đừng chỉ sai người. Ta thấy Nhậm tiểu ca luôn nhìn chăm chăm nàng mà. Nếu không có ý tứ thì nhìn chăm chăm người ta làm cái gì?"

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên nói: "Có chuyện này sao?"

Hoàng đại nương mạnh mẽ gật đầu, nói Nhậm Tam Hòa nhìn Vinh Tử không chớp mắt, tình cảnh đó khẳng định có ý tứ, "Hắn có ý kiến gì, nói ra mọi người thương lượng. Ca tẩu ta và cháu đều là người rất dễ nói chuyện."

Vợ Đại Mãnh lắc rũ bớt nước trên tay rồi lau vào tạp dề, ha hả cười nói: "Vậy ta lại giúp đại nương đến hỏi một chút. Yên tâm, ta sẽ hỏi hắn: có phải

nhìn cô gái ôm Đỗ Quyên không. Nếu không, nhìn chăm chăm người ta như vậy làm chi? Nếu là muốn đợi thêm hai năm thì nói ra, người ta cũng có thể chờ. Có đúng như vậy không, đại nương?"

Hoàng đại nương nhất thời mặt mày hớn hở, vội vàng gật đầu nói: "Chờ nôi, chờ nôi! Cháu gái ta năm nay mới mười lăm. Còn nhỏ đâu!"

Vì thế, vợ Đại Mãnh liền đi vào phòng chính hỏi Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa nghe xong vẻ mặt rất đặc sắc: kinh ngạc, nổi giận, xanh hồng luân phiên.

Yên lặng nửa ngày không nói, Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu đều theo dõi hẩn.

Hẩn hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Ta vừa vào cửa đã nhìn thấy nàng suýt làm té Đỗ Quyên, ta liền nhìn chăm chăm nàng. Sau đó Đỗ Quyên muốn... muốn đi tiểu, nàng cũng không đưa đi, ta lại nhìn chăm chăm nàng. Đỗ Quyên đi cầu trên tã, nàng lại ghét bỏ, nói thối, ta lại nhìn chăm chăm nàng..."

Nói đến đây thì ngưng lại nhưng mọi người đều hiểu. Sở dĩ hẩn nhìn chăm chăm Vinh Tử, tuyệt không phải vì tiểu cô nương xinh xắn, mà là trách nàng không chăm sóc tốt cho Đỗ Quyên.

Lâm Đại Mãnh một ngụm trà phun đầy bàn.

Lâm Đại Đầu cũng ha ha cười rộ lên.

Vợ Đại Mãnh dùng sức nén cười, hai má nghẹn đến đỏ bừng.

Nàng không nói câu nào, xoay người rời đi.

Đi đến ngoài cửa, đứng lại, hai mắt nhìn trời, suy nghĩ phải nói chuyện này với Hoàng đại nương như thế nào.

Suy nghĩ một lát, nàng đã nghĩ xong.

Việc này cứ tình hình thực tế nói, chỉ là nói mềm mại chút.

Không nói rõ ràng, bên Hoàng đại nương không từ bỏ ý định thì việc này chưa xong. Nếu nói quá trực tiếp lại sợ tổn thương mặt mũi ca tẩu nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương. Khi không đắc tội với người nàng cũng không làm.

Vì thế, nàng hớn hở trở lại phòng bếp, vỗ tay cười đối với Hoàng đại nương nói: "Ta đã nói lão nhân gia người có phúc mà! Ta cũng không biết nói như thế nào cho tốt!"

Hoàng đại nương thấy nàng như vậy, mừng đến tâm ngứa, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cười không khép được miệng, hỏi thẳng: "Là thành sao? Ta đã nói mà, Nhậm tiểu ca đối với Vinh Tử như vậy nhưng là... Hi! Chúng ta lớn tuổi như vậy, chuyện gì chưa từng thấy qua, còn có thể nhìn làm sao?"

Trong lòng vợ Đại Mãnh "lộ bộ" một chút, thâm nghĩ hồng rồi, diễn hơi quá.

Nàng vội cười hì hì khoát tay nói: "Không phải! Không phải nói cái kia — chuyện đó vẫn không thành. Nhậm huynh đệ nói trước mắt không muốn thành thân. Ta đang nói Đỗ Quyên! Đại nương, lão nhân gia, người thật có một cháu gái tốt. Người trong thôn ai thấy mà không khen! Đó là người gặp người thích nha!"

Nụ cười trên mặt Hoàng đại nương không kịp rút đi đã bị lời của nàng làm tỉnh mộng.

Nàng định hỏi cho rõ, lại nói Nhậm tiêu ca muốn chờ thêm hai năm mới thành thân cũng không sao, bọn họ chờ nổi, ai ngờ vợ Đại Mãnh lại khen Đỗ Quyên. Nói vừa nhanh lại vang dội, còn mang theo một trận cười giòn tan, nàng chen miệng không lọt.

Người ta khen cháu gái nàng, đương nhiên nàng cảm thấy có mặt mũi.

Nhưng khen vào lúc này có chút không đúng lúc.

Nếu Đỗ Quyên lớn tuổi chút, dù chỉ 10 tuổi thì còn có thể thuyết minh Nhậm Tam Hòa coi trọng Đỗ Quyên, nhưng trước mắt nàng còn đang bú sữa mà.

Nàng trưng mặt không biết làm sao. Vợ Đại Mãnh bót cười lại, mới lấp bắp hỏi: "Mẹ nuôi nàng, rốt cuộc Nhậm tiêu ca có ý gì?"

Vợ Đại Mãnh thấy nói nhiều như vậy nàng còn chưa hết hy vọng, biết lừa gạt không xong, nên giải thích: "Nhậm huynh đệ nha, hấn cũng thích Đỗ Quyên đứa bé này này..."

Hoàng đại nương hoảng sợ, cả kinh kêu lên: "Hấn thích Đỗ Quyên?"

Vợ Đại Mãnh gật đầu nói: "Đúng rồi!"

Chợt thấy sắc mặt nàng cổ quái, ý niệm thoáng qua liền biết nàng hiểu sai, vội vỗ tay nói: "Coi miệng của ta kìa, lời nói không rõ ràng. Đại nương! Lão nhân gia người cũng đừng có hiểu sai. Nhậm huynh đệ cảm thấy Đỗ Quyên làm người vui. Gia gia, nãi nãi ta cũng nói như vậy. Nói tương lai Đỗ Quyên có đại phúc khí. Hai người cứ chờ hưởng phúc đi!"

Vợ Đại Mãnh sắc giọng: "Tẩu tử, người không nói rõ ràng làm ta cũng giật mình."

Hoàng đại nương vội sắp điên, nghĩ 'đại phúc khí' cũng để nói sau.

"Mẹ nuôi nàng, người cứ nói đi, Nhậm tiêu ca có thích Vinh Tử hay là sao?"

Nàng dứt khoát trực tiếp hỏi.

Vợ Đại Mãnh cười nói: "Đại nương đừng nóng vội..."

Hoàng đại nương bĩu môi, nàng có thể không vội sao?

"... Nhậm huynh đệ thấy Đỗ Quyên dễ thương. Mỗi lần thấy nàng đều muốn nhìn, muốn chơi đùa một hồi. Hôm nay vừa vào cửa, hấn liền nhìn về phía Đỗ Quyên. Vừa vặn Vinh Tử đang bế Đỗ Quyên, cũng không biết sao, thiếu chút nữa làm rớt Đỗ Quyên. Hấn không yên lòng nên nhìn chừng cả nửa ngày. Sau đó Đỗ Quyên muốn đi tiêu..."

Nàng cũng không dài dòng. Triệt để thay đổi phương cách, đem duyên có nói rõ ràng.

Tóm lại, bởi vì Nhậm Tam Hòa quan tâm Đỗ Quyên mới nhìn nàng, không phải là nhìn Vinh Tử.

Cho nên, hấn đối với Vinh Tử một điểm ý tưởng cũng không có.

Vì sợ Hoàng đại nương vì mặt mũi không nhịn được, vợ Đại Mãnh khen Đỗ Quyên đến mức "Thiên thượng thiếu có, địa hạ Vô Song" (trên trời hiếm thấy, dưới đất không có người thứ hai), ý tứ là người ta như vậy đều bởi vì cháu gái người.

Hoàng đại nương nhất thời khó có thể tiêu hóa chuyện vợ Đại Mãnh "đánh giá cao" Đỗ Quyên, giống như lúc trước Hoàng Tước Nhi ăn một chén lớn thịt, không thể tiêu hóa bị đau bụng.

Cả người nàng giống như bị chia ra làm hai, một nửa đối phó với ngực bị đau, một nửa lại cười khan đối với vợ Đại Mãnh nói: "Thì ra là như vậy! Chuyện này ta hiểu. Không có việc gì, không thành cũng không sao. Ha hả! Đa tạ mẹ nuôi nàng. Ta đi đây! Nga, ta ôm Đỗ Quyên về luôn."

Vợ Đại Mãnh bất động thanh sắc quan sát sắc mặt nàng, vừa cười nói: "Vừa rồi ta đi ngang qua, thấy trong phòng không động tĩnh, chắc là mấy đứa nhỏ đều ngủ. Nếu không chờ Đỗ Quyên tỉnh, ta đưa nàng qua."

Hoàng đại nương vội nói: "Hay để ta ôm về. Sao để cho các người tiếp đến đưa đi. Mọi người buổi tối qua bên ta ăn cơm, lát nữa chúng ta phải đi. Cữu nãi nãi nàng cũng thích Đỗ Quyên, muốn ôm đi chơi."

Vợ Đại Mãnh đành phải nói: "Vậ đại nương đợi chút, ta đi ôm Đỗ Quyên ra."

Cháu gái của người ta, nàng không thể không buông.

Nàng không muốn để Hoàng đại nương ôm đi, sợ nàng thấy Nhậm Tam Hòa sẽ xấu hổ, bởi vì đi ra ngoài phải đi qua nhà chính.

Đỗ Quyên trong lúc ngủ mơ bị Hoàng đại nương ôm về nhà.

Cũng không phải là không ôm về là không thể, là Hoàng đại nương lấy có mà thôi.

Trở lại nhà đại nhi tử, Hoàng đại nương còn chưa hòa hoãn lại.

Mãi đến khi giao Đỗ Quyên cho Phùng Thị ôm vào phòng, nàng mới ngồi xuống trước chậu than, đối mặt với ánh mắt hỏi thăm của tẩu tử, nghĩ nên nói như thế nào.

Đầu xuân thời tiết vẫn rất lạnh. Vừa qua bữa trưa, mặt trời đã yếu hẳn, bên ngoài lạnh âm âm. Cho nên mọi người vừa đi vào là ngồi vây quanh chậu than bên góc tường, vừa cắn hạt dưa vừa cười.

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị vào phòng, đơn giản nói thẳng không nói thẳng nàng cũng nói không rõ a, vì thế đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Giống như Hoàng đại nương, chị dâu nàng cũng không thể tiếp thu sự thật này.

Điều này sao có thể chứ?

Một nam nhân còn trẻ như vậy lại chú ý một đứa bé còn bú sữa, ai tin?

Cho dù bộ dạng Đỗ Quyên thảo nhân hi, đùa hai câu là thôi, có thể cứ nhìn chăm chăm nàng như vậy sao? Ngay cả cha ruột, Hoàng Lão Thực cũng không lúc nào cũng nhìn chăm chăm khuê nữ như vậy!

Nàng luôn lặng lẽ đánh giá Nhậm Tam Hòa, rõ ràng hẳn nhìn Vinh Tử bao lâu, thật sự ánh mắt đều nhìn thẳng.

Chết nàng cũng không tin hẳn không có ý với Vinh Tử!

Nhưng lần này tiểu cô đích thân đi hỏi, cửa thân này cũng do nàng thu xếp, nàng sẽ không gạt mình.

Mọi người đều trầm mặc.

Lúc Hoàng đại nương trở về, Vinh Tử biết muốn nói đến việc hôn nhân của mình, không tiện ngồi trước mặt nghe, vội kéo Ngọc Trân đi tới nhà xí bên ngoài.

Lúc trở về, nhìn thấy sắc mặt nãi nãi và cô nãi nãi, nàng biết việc hôn nhân không thành.

Nàng tận lực làm dường như không có việc gì. Ngồi buống bên chậu than, dùng một cây nhánh cây gậy than lửa, kêu Ngọc Trân."Đưa nắm hạt dưa cho ta."

Thiếu nữ muốn che giấu nhưng cũng không che giấu được vẻ thất lạc trên mặt.

Bà nội nàng rất đau lòng, không muốn ở lại đây, nhìn Hoàng đại nương nói: "Lão Đại! Chúng ta ăn cũng ăn, uống cũng uống, đi về thôi."

Một câu làm xúc động tâm Hoàng đại nương, đáy lòng toát ra một cỗ hỏa, quay vào phòng hô: "Nhà lão Đại, người đi ra đây! Trời không còn sớm, chúng ta trở về nấu cơm cũng không kịp, thì ở lại đây làm thêm một bữa đi. Cũng không làm khó người. Đem đồ ăn dư gom lại, mang con thỏ kia nướng

lên, chung chút cá, thịt khô, nấu chút nấm và măng, lại nấu đậu hủ, đối phó một bữa thôi."

Phùng Thị nghe xong khí nộ: mỗi lần bà bà nói chuyện là có thể làm tức chết nàng!

Nói thật dễ nghe, không cần khó khăn, đem đồ ăn dư gom lại, lại đem đồ ăn trong nhà nấu thêm một lần không phải buổi trưa nàng đã làm những món này sao!

Làm thì làm đi, cuối cùng còn thêm một câu "Đối phó một bữa thôi".

Phí tâm thu xếp như vậy chỉ có thể tính là "đối phó", vậy nếu là không đối phó nên làm cái gì bây giờ?

Dù trong nhà nàng còn giấu bao nhiêu món ăn thôn quê không nấu cho bọn họ ăn. Hoàng Lão Thực không biết săn thú.

Nàng tức giận đến cả người phát run, phần nộ nhìn một đám người ngồi bên ngoài mà không biết làm sao: không lẽ nàng xông ra, trước mặt những người này tranh cãi ầm ĩ một trận với bà bà sao?

Cuối cùng, nàng thẫn thờ đi ra ngoài, không nói tiếng nào vào phòng bếp.

Hoàng đại nương ngồi nhàn thoai với đám người.

Qua một lát, không khí đã tốt lên.

Cũng đúng thôi, việc hôn nhân không thành là thường có, không đáng vì việc này mà nổi lửa.

Tiếng nói chuyện phía ngoài rất nhanh đánh thức Đỗ Quyên. Nàng liền đứng lên, nhìn kỹ chung quanh, thì ra đã về nhà, đang ngủ trên giường.

Hoàng Tước Nhi đang ngồi ở bên giường, nhìn thấy nàng tỉnh lại, lập tức cười.

Nàng tiến lên đưa tay sờ đũng quần của nàng, cảm thấy vẫn khô ráo, rất hài lòng, nhỏ giọng hỏi: "Muốn tiểu tiểu không?"

Đỗ Quyên không muốn tiểu, ôm cổ nàng, hai người cùng nhau lăn ngã vào giường.

Hai chị em thực ăn ý, đều im lặng cười, sợ kinh động người bên ngoài.

Hoàng Tước Nhi nhìn khuôn mặt trắng hồng vừa tỉnh ngủ của muội muội, nhịn không được dùng môi đụng một cái, cảm thấy thập phần vui vẻ.

Kỳ thật nàng kỳ muốn hôn một cái, nhưng dùng miệng cắn mặt muội muội, nàng cảm thấy không được tốt, cho nên thường cẩn thận chạm một chút, hoặc là nhẹ nhàng cọ má.

Mặt của muội muội bóng loáng như vải lụa, cọ thực thoải mái.

Hai người chơi một hồi, Đỗ Quyên muốn tiểu, liền kêu "vụt vụt".

Không có biện pháp, con nít thay đổi bất thường, tiểu tiện nói đến thì đến.

Hoàng Tước Nhi vội vàng xuống giường đi ra ngoài.

Mặc dù bên ngoài có rất nhiều người, nàng cũng không dám gọi. Chuyện vừa rồi nàng cũng mơ mơ hồ hồ nghe được, trực giác nãi nãi và đại cứu nãi nãi đều mất hứng, nên nàng chạy vào phòng bếp gọi Phùng thị.

Phùng Thị không trách Tước Nhi nhiều chuyện, nàng cũng không trông cậy vào bà bà giúp đưa Đỗ Quyên đi tiểu.

Vì thế, nàng bỏ dở chuyện trong bếp, đi vào phòng mang Đỗ Quyên đi tiểu.

Thấy nàng vào phòng, Hoàng đại nương tức giận hỏi: "Cơm chín chưa?"

Phùng Thị quay đầu lại nói: "Chưa chín đâu."

Hoàng đại nương thấy nàng nửa ngày không ra, cho rằng nàng giở tính tình, cao giọng nói: "Cơm chưa xong ngươi còn ở trong phòng căn nhà. Phụng Cô một người làm hết sao? Nàng đang giúp ngươi đó, ngươi đừng có lười nhác."

Phùng Thị tràn ngập lửa giận, lớn tiếng nói: "Ta cho Đỗ Quyên đi tiểu!"

Hoàng đại nương nghe xong, lửa giận đang bị kiềm hãm liền bốc cao tám trượng, cả giận nói: "Chúng ta nhiều người ngồi ở đây, vẫn không thể cho nàng đi tiểu sao? Chê chúng ta tay thô sợ làm rách khuê nữ ngươi?"

Lời này thật ứng với chuyện lúc nãy, chị dâu nàng định khuyên cũng không muốn lên tiếng.

Hoàng đại nương càng nói càng tức, vút một nắm hạt dưa trên tay vào chậu than, cao giọng nói: "Một nha đầu thôi mà ngươi nuông chiều thành như vậy! Túi tã ở trên người có gì mà lo lắng? Trẻ con nhà ai không phải nửa ngày một ngày mới đổi tã một lần. Ai giống nha đầu kia kỹ như vậy, muốn cũng phải có mệnh đó; không có mệnh đó, sống trong nhà nghèo phải có dáng vẻ của người nghèo. Ăn mặc cũng phải nói, ngươi có bản lĩnh mua mấy nha đầu đến hầu hạ nàng, ta liền phục ngươi. Đẹp mặt, có phúc ở trong núi này, trưởng thành cũng gả cho hán tử trong núi, tưởng còn có thể làm nương nương ..."

Đỗ Quyên nghe được trợn mắt há hốc mồm

Nàng chỉ muốn đi tiểu thôi, sao lại mượn đề tài phát huy như vậy?

Nãi nãi phát lửa lớn như vậy, ở giữa có chuyện gì mà nàng không biết?

Phùng Thị rốt cuộc không thể nhịn được nữa